

יעקב שרת / איש ממאדים לא נע ולא זע

במדינה

(המשך מעמוד 56)

המשיך לחפש הודמנויות לפגישה. ערב אחד, כאשר הבחין שהיא לבדה, הזמין עצמו אליה לכוס קפה. "היא לבשה חצאית כלייך קצרה, שראיתי את התחתונים שלה", סיפר הצעיר. אך הוא התגבר על יצרו, ואחרי הקפה עזב את הדירה והלך לביתו.

רוצה לשכב, ומייד. פעם או פעמים נוספות התנהלו שיחות רעים בין השניים. ויום אחד קרא בגימוב לאשה וביקש ממנה כי תבוא לדירתו, כדי להתייעץ איתה בעניין כלשהו. היא עטפה עצמה בבגד-חוף סטגוני, הסגור בעזרת סיכה, ובאה לדירת הגבר. הוא הראה לה את תמונת אשתו וסיפר לה על בעיותיו. לדבריה אמר לה כי הוא עומד להיכנס לכלא למשך חמש שנים, והציע לה לקחת את כלובי-הציפורים שלו. בגימוב אמר לשכנה כי זה זמן רב לא היה לו מגע עם אשה, והיה רוצה לשכב איתה. "חשבתי שהוא צוחק, כי אני מבוגרת ממנו בהרבה שנים. בעיני הוא ילד", העידה האשה. אך, לדבריה, הוא נטל סכין קפיצית, העביר אותה לאורך בטנה והבהיר לה כי כוונתו רצינית וכי הוא רוצה בה מייד.

"הוא קמץ את ידו לאגרופו, ועיניו נצצו באופן מפחיד", סיפר רה השכנה המבוהלת. כאשר הוציא מהארון רובה, הפסיקה להתנגד. בגימוב שפך בושם על המיטה ואמר לה: "עם בושם זה אני אוהב לקיים יחסים". הטיל אותה על המיטה ואנס אותה. מכיוון שלא שיתפה פעולה, לא הצליח הגבר להגיע לסיפוקו. לפתע נשמע קולו של הילדה, שקראה לאמה מהחצר. המותקפת קמה במהירות, התעטפה בחליץ, ואמרה לילדה כי עוד מעט תרד. ביתחיים נשמע גם צילצול ברז. לת, וכאשר הלך בגימוב להציץ בחזרה, ביקשה ממנו שיניח לה לרדת. היא הבטיחה כי תשוב אליו עוד מעט, והוא ירד איתה במדרגות. היא עזבה אותו ועל-תה עם בתה לדירתה. אחרי זמן קצר ירדה משם ונסעה לבית זוריה.

"שמענו שאת מבוהלת". לפני השופטים אליה וינגרד, עדה שצקי ואהרון מישר, הוצגו שתי גירסות. אחת, גירסת האר-נס בעזרת הרובה והסכין, שאותה העלתה בכתיב-האישום התובעת, שולמית אמר. השנייה, גירסת ה"פיתוי וההסכמה", שאותה העלה בגימוב במישטרה ובבית-המישפט בעזרת הסניגורית, נוריש פיש. התפתח רצחה האשה בהרפתקת אהבים קצרה עם השכן הצעיר ויפה-התואר, או שמא ניצל בגימוב את ידידותה של השכנה ואנס אותה באימים? שתי ה"גירסות נשמעו אמינות.

החלק המוזר ביותר בכל הפר-שה הוא חלקה של המישטרה. האשה לא פנתה להתלונן במיש-טרה על השכן האנס. היא נסעה לבית הוריה ונשארה שם שבוע ימים. רק כאשר עברה יום אחד ברחוב עם ידיד, הצביעה לפתע על בגימוב, שנשע במכוניתו, ו"אמרה: "זה הוא!" ולא פירשה. הידיד הבין כי היא מבוהלת, וסיפר על כך לחבר שלו. שיש לו קרוב העובד במישטרה. החבר סיפר זאת לג'ורט, וכך הגיעו ה"שוטרים, מיומנתם, לביתה של המתלוננת ושאלו אותה: "האם קרה לך משהו? שמענו שאת מבוהלת." רק אז התגלה סיפור האונס. הסניגורית, נוריש פיש, ניסתה לברר אם במישטרה יש ראל יש נוהג חדש של איתור מתלוננים וגביית תלונתם בביתם.

לשם ביצוע המעשים הללו את המטורפים האמיתיים העומדים תמיד לרשותם (וכן גם את הקטינים הסרים למשמעתם ב"שיבות", המועדים להיות מטורפים מן הסוג ה"אמיתי", בעיקר).

חוששני, שבחשבונו אחרון, ההבדל בין שני מיני המטורפים הללו יימצא דק ורופף עד מאוד, אם יימצא בכלל. אבל כך או כך, העם נשאר בבית, לא נע ולא זע ואם יש בו חרדה טיבעית לבאות, הוא חרד שיבעתיים מהפקדת קנאים זוגמטיים על קידום הבאות הללו, ואם הוא חושב בכלל, כי אז הוא חושב לא רק כמה כל זה עלה לו — בכסף ממש, בדולרים — כי לכל מתנחל יש מחיר ולכל חייל מפנה-מתנחל יש מחיר — אלא גם, ואולי בראש ובראשונה, כמה זה עלה לו בביוון שאין לו מחיר.

איבהירות גרעינית?

פצצת גרעין ערבית אחת, אחת ויחידה על ישראל הקטנה — האם זה לא יהיה "זבנג וגרנון" לעוד איוה אלפיים שנה, אם בכלל?

לפי דעתי כן, ולכן המסקנה שלי, שכמובן אינה מחייבת איש, ובוודאי לא את הפרופ' לפיסיקה אמנון דר מהטכניון בחיפה, היא שעל ישראל — כמדונה קטנה שדי בפצצת גרעין אחת להעלות באבק את כל תיקותיה — לחתור בכל כוחה לאי-מירוץ נשק גרעיני באיזור ולפירוזו לאלתר מכל נשק שכזה.

איך עושים את זה? רק בדרך אחת — מתוך הסכס.

אבל ישראל הקטנה, זו שפצצת גרעין אחת יכולה פשוט לשים אותה לאל, לא רוצה הסכס. לא רוצה אי-מירוץ נשק גרעיני. לא רוצה פירוז האיזור מנשק שכזה. לא רוצה.

אם איני טועה. ישראל היא המדינה היחידה באיזור, המסרבת לחתום על האמנה למניעת תפוצת נשק גרעיני. ישראל היא המדינה היחידה באיזור, שמדיניותה המוצהרת היא למנוע מכל מדינה אחרת באיזור יכולת גרעינית צבאית.

אם מדיניותה זו תעלה בידה, רק העתיד יוכיח. שזהו הימור שבהימורים ברור לגמרי, מפני שמה אם למרות מה שהפרופ' ה" שחצן אמנון דר מהטכניון בחיפה אומר — ש"ישראל צריכה לפעול בהחלטיות למניעת נשק גרעיני לערבים, ויש בידיה לעשות זאת", (דבר, 3.82) — ישראל לא תצליח לעשות זאת ולו רק פעם גורלית אחת? האם לא ברור, שההימור הזה על יכולת סופרמדינת-נחית של ישראל אינו יכול שלא להימנות עם

בשילכם זו אולי לא נחמה גדולה, אבל בשבילי כן, ועוד איך — לפי כל הסימנים בשטח, בפועל ממש, מיספר המטורפים שלנו אינו גדול כפי שנתאיים. העם לא ירד בהמוניו דרומה לעזור את הנסיגה. הוא פשוט נשאר בבית. ולא רק מפני שקובעי המועדים התחכמו בשעתם למקם את תהליך הפינוי לימי החורף בעיצומו, אלא קודם כל מפני שמלכתחילה העם לא נחה אחרי קומץ הקנאים, אבלי השלום, אשר גמרו אומר לשבש את הסיכוי הקלוש של קטיעת המחזור הבלתי-פוסק והבלתי-ינמנו, כביכול, של מילחמה והפוגה, מילחמה והפוגה.

לא, העם לא נהר בהמוניו אחרי חמסני-השלום וחמסני-השלום בדמותם של חנו פורת, חיים דרוקמן, גאולה כהן וצחי הנגבי (ויס-לחו לי השניים הקיצוניים האחרים, ששמם פרח מזכרוננו ברע זה. או, כן, הרב אריאל), ולכן מותר לי להתיימר לדבר בשם העם לאין שיעור יותר מאשר לחבר המטורפים הללו, הזועקים השכם והערב, "בשם העם", שעה שמתחוויר בשטח, בפועל ממש, כי הם אפס מיספר ואפס כוח.

כמובן, זה כבר קרה לא לפוליון אחד במקומותינו, אשר בתוך סגור נפשו דימה שהוא קיסר ומצביא, והעם והצבא שם בחוף ממתניים בקוצר-רוח לפקודתו, לכל מוצא פיו, והנה — שומו שמיים — ברעג שיצא מהדרי-הדרים אל אור השמש והחל לצוות על ימין ועל שמאל לקום ולהלחם תחת זגלו, שהרי נפוליון הוא, לא פחות ולא יותר, הוא ולא אחר, אירע דבר מוזר מאוד-מאוד, ממש מטריף דעתו של מטורף — תחת להיצבא וללכת אחרי נפוליון שלנו קדימה או אחורה באש ובמים, הופיע אי-ממש אמבולנס ובו כמה אחים אימתניים, מזוינים במזרק ובמעיל-בלם.

וזה מה שקורה עכשיו בדיוק בימית ובסיבותיה, אך כמובן בקנה-מידה קצת יותר גדול ותוך ביזבוז משאבים לאומיים קצת יותר נרחב. קצת יותר גדול, אמרתי, אבל זה הכל. כי העם שנקרא על ידי חבר הנפוליונים-מטעם-עצמם לא בא. הוא נשאר בבית, ואולי אפילו הנהה הנאה משונה למראה בגין במיטבו, אשר במהלך היסטוריה-אירוני החליף תפקיד עם בן-גוריון עד כדי קירבה מסוכנת להפעלת התותח הקדוש של הדמוקרטיה המיסכנה שלנו פעם שנייה. אגב, אם אריאל שרון שלנו לא ניצל מניקמת האירוניה ההיסטורית, שהרי אמר בכבודו ובעצמו שהטיף אך לפני שנים לא מועטות, בקדום, אם איני טועה מאוד, לחיילי צה"ל שנשלחו בפקודה כדי לפנות מתחילים מטעם-עצמם, להפר את המשמעת הצבאית ולא לעשות כמצווה עליהם.

ההתנהגות, כמתחוויר, מוכתבת לא אחת מכוח הנסיבות, כפי שכבר גילו זה מכבר מי שהטילו את אחריות השמירה על הגנב (תארו לכם את פרס כבצע את הפינוי — ואת בגין ושרון מתרוצצים בשטח תחת הפורתים והדרוקמנים), אלא שאמיתה שחוקה זו

כל העם נשאר בבית ולא בגלל הגשם

פצצת גרעין אחת ונגמר לאלפיים שנה

סוג ה"קונספציות" המפורסמות, המשכילות כל בעל ביטחון-יתר בעצמו? האם לא ברור, שהימור זה אינו בטוח כלל וכלל יותר מאשר ההימור על הסכס, שתכליתו מניעת הכנסת נשק גרעיני לאיזור בכלל?

שלא לדבר על כך, שכבר נעשנו קשות על שחצנותו המחרי-דה בכך, עד היום אין לישראל שום לוח-זמנים לבניית כור-יכוח גרעיניים, שעה שלא מדינה ערבית אחת מקדימה אותנו, ולא במעט? כלום לא ברור שיש קשר בין הדברים? שלא לדבר על כך, שבאין הסכס תמיד תרחף עלינו סכנה מובהקת של פגיעה בדרך זו או זו (העיראקים עשויים לנקום את נקמת "תמוז" לא רק ב"אורורה"), לרבות באיוה כור כוח גרעיני שנקים סוף סוף — דבר שמחייב מראש שיקולי ביטחונות מפליגים בבחירת האתר המתאים ובמיגונו (תוך ייקור פנטסטי של הוצאות ההק-מה והתפעול) — ומי צריך את זה?

אבל שיקולים קטנוניים שכאלה אינם מטרידים את הפרופ' אמנון דר ועמיתיו. הוא בשלו: "לא בהכרח צריך להפעיל אמצע-עים דרסטיים (נגד הפיתוח הגרעיני בארצות ערב) כמו הפצצת הכור הגרעיני של עיראק. אפשר בהחלט להפעיל אמצעים כגון האמצעים שבהם השתמשו בשנות ה-60 נגד המדענים הגרמנים, אשר הועסקו בפרוייקט בניית טילים במצריים."

"לפעול בהחלטיות... יש בידיה לעשות זאת... אפשר בהח-לט להפעיל... אישעהו בהבטחון האדיר הזה לא התאשר בפרשת "אורורה", שהיום היא בנמל חיפה ומהר במקום אחר, ואם משהו נשאר לא ברור, מה פלא? הרי הפרופ' אמנון דר הכריז במקום שהכריז — בדווחו הנאמן על "דבר" — שעל ישראל "לשמור על אי הבהירות בתחום יכולתה הגרעינית."

הצרה היא שמרוב אי-בהירות הכל ברור מאוד.

והיו עיניך

רייסר. פאפו. סבידור. תעסה-הלזר. דרוקמן. הנגבי. שפירא. נאמן. אריאל. לוינגר. פרחן. כהנא. כהן. אבו-חצירה. ארידור. פרחן. גורן. מרידור. רייסר. פאפו. סביי. ברררר!

אבל ישנם גם המטורפים המדומים, אותם אנשים שכביכול הם התגלמות ולומר מהו לטובת שני הסוגים, שכל אחד לכולנו בחגווי. העתיד, יודעים כמובן טוב יותר מכל אחד ואחד מ:אנתו ומכולנו גם יחד (כפי שאנו מתגלמים לטוב או לרע במוסדות המחוקקים והמבצעים שלנו), ולכן מצפונם מרשה להם — ואפילו מצווה עליהם — לעשות (איש לא כופר בזכותם להטיף או ליעוק) מעשים הסותרים את העיקרון הדמוקרטי של קיום מקור אחד ובלעדי קבלת החלטות מדיניות וביצוען — ולהפעיל